

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.730 van 12 maart 2014
in de zaak A. 210.296/XIV-35.260**

In zake : Erik LAPORTE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Emmanuel Jacobowitz en Anthony Poppe
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Landsverdediging
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Lindemans
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

De vordering, ingesteld op 27 september 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit nummer 9634 van 19 juli 2013 waarbij Ivan Van Den Bergh door verhoging tot de hogere klasse met ingang van 1 januari 2012 bevorderd wordt tot adviseur-generaal in de klasse A4.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 februari 2014.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tim Souverijns, die loco advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is sinds 18 juli 1983 tewerkgesteld bij de verwerende partij, (adviseur) als chef van de Divisie Algemene Steun (JMSP) - Algemene Directie Juridische Steun en Bemiddeling (DGJM).

Ivan VAN DEN BERGH, vóór de thans bestreden bevordering tot adviseur-generaal sinds 6 december 2011 tewerkgesteld als directeur van het secretariaat op het kabinet van de minister van Landsverdediging, was tevoren en dit sinds 16 februari 1995 eveneens tewerkgesteld bij de verwerende partij. Van 1 januari 2002 tot 30 juni 2007 was hij daar tewerkgesteld op de Algemene Directie Juridische Steun en Bemiddeling (DGJM), als personeelsbeheerder.

Op 15 juni 2012 deelt de voorzitter van de directieraad van het ministerie van Landsverdediging mee dat door bevordering naar een hogere klasse, onder meer, een betrekking van klasse A4, meer in het bijzonder deze van “adviseur-generaal managementondersteuning (algemeen beheer)”, te begeven is.

In de functiebeschrijving wordt het doel van de functie als volgt omschreven:

“Op een proactieve, kwaliteitsvolle manier adviseren, ondersteunen en informeren van het algemeen bestuur op strategisch en operationeel gebied

teneinde

op inhoudelijk, organisatorisch en beleidsvlak een bijdrage te leveren aan de realisatie van de strategische doelstellingen van de organisatie.

Coördineren en aansturen van het team dat belast is met de ondersteuning van de Secretaris-generaal en de Directieraad op het vlak van het beleid en de coördinatie

teneinde

de Secretaris-generaal en de Directieraad de mogelijkheid te bieden gefundeerde strategische doelstellingen te formuleren en te verwezenlijken.”.

De resultaatgebieden (volgens prioriteit) worden als volgt beschreven:

“Als beleidsadviseur mee uittekenen van het strategisch plan van de organisatie, in hoofdzaak met betrekking tot alle facetten van het burgerpersoneel, evalueren van de operationele acties ter realisatie van dit plan en doen van voorstellen tot eventuele bijsturing

teneinde

de realisatie te waarborgen van de verbintenissen die opgenomen zijn in het managementplan en van de taken toegewezen aan de Secretaris-generaal en de Directieraad

Voorbeelden van taken

- coördineren van het overleg voor het opmaken van het managementplan en concrete actieplannen
- voorstellen doen inzake de strategische en operationele doelstellingen van de organisatie
- initiëren van verbeteringsprojecten binnen de organisatie, in hoofdzaak met betrekking tot alle facetten van het burgerpersoneel, op basis van de analyse van de al dan niet bereikte doelstellingen in het managementplan en rekening houdend met de toekomstopties die hieruit naar voor komen
- deelnemen aan de directieraad en de stuurgroepen van strategische projecten
- opvolgen en controleren van budgetten en kredieten
- opvolgen van de militaire statuten en initiatieven terzake

Als leidinggevende leiden, aansturen en opvolgen van een team medewerkers dat instaat voor ondersteuning op het vlak van het beleid en de coördinatie en (eventueel) de administratieve ondersteuning van de Secretaris-generaal en de Directieraad

teneinde

een efficiënte werking van het team te verzekeren via de opvolging en ontwikkeling van elke medewerker

Voorbeelden van taken

- stimuleren van de ontwikkeling van de medewerkers
- de motivatie en de samenwerking tussen de teamleden verzekeren
- verdelen van de taken en verantwoordelijkheden naargelang de ervaring en competenties van de medewerkers

- plannen en coördineren van de werkzaamheden en opvolgen van de uitvoering ervan
- motiveren, evalueren en coachen van de medewerkers

Als coördinator verzorgen van de interne communicatie met en de afstemming tussen de verschillende diensten binnen de organisatie
teneinde

consistentie en samenwerking te verzekeren bij de operationele acties, in hoofdzaak met betrekking tot alle facetten van het burgerpersoneel, die worden ondernomen om het strategisch plan te realiseren

Voorbeelden van taken

- vertalen van het beleid (top-down) via interne vergaderingen, dienstnota's en onderrichtingen
- instaan voor de organisatie en coördinatie van het intern overleg tussen de verschillende diensten
- instaan voor de rapportering aan het management

Als projectleider aansturen en opvolgen van verbeterings- en vernieuwingsprojecten die aansluiten bij het strategisch plan
teneinde

de objectieven van dit strategisch plan te realiseren

Voorbeelden van taken

- definiëren van de projectdoelstellingen en opmaken van het projectplan
- aansturen en/of opvolgen van de projectmedewerkers
- opvolgen van de voortgang van het project en bijsturen indien nodig
- evalueren van de projecten in functie van het bereiken van de doelstellingen

Als intern raadgever/adviseur adviseren van de Secretaris-generaal en de Directieraad en andere betrokkenen, zoals bijvoorbeeld de CHOD, wat betreft de eigen specialisatie
teneinde

de Secretaris-generaal en de Directieraad in staat te stellen om een beslissing te nemen op basis van een gefundeerd advies

Voorbeelden van taken

- de Secretaris-generaal en de Directieraad ondersteunen met concrete adviezen
- beantwoorden van interne en externe vragen, parlementaire vragen, enz.
- opmaken van nota's
- behandelen van specifieke dossiers die bestemd zijn voor de Secretaris-generaal en de Directieraad

Als vertegenwoordiger vertegenwoordigen van de Secretaris-generaal en/of leden van de Directieraad bij interne en/of externe instanties
teneinde

het standpunt van de organisatie te verduidelijken en te verdedigen

Voorbeelden van taken

- deelnemen aan interne coördinatievergaderingen
- deelnemen aan externe vergaderingen om het standpunt van de organisatie te verduidelijken
- deelnemen aan seminars, congressen, symposia, enz.
- de rol van contactpersoon vervullen voor verschillende formele en informele netwerken.”.

Met een aangetekende brief van 28 juni 2012 stelt verzoeker zich kandidaat voor de voormelde vacante betrekking. Hij zet zijn aanspraken,

samengevat, als volgt uiteen: tijdens zijn loopbaan bij de verwerende partij heeft hij zowel in een expertfunctie als in managementfuncties ervaring kunnen opdoen; hij beschikt over een jarenlange ervaring in het beheer van het personeel, in het leiding geven aan relatief grotere groepen en in de wisselwerking tussen de functionele militaire hiërarchie en de burgerlijke hiërarchie; hij heeft kunnen deelnemen aan onderhandelingen/overleg op vrij hoog niveau en heeft actief deelgenomen aan talrijke overlegorganen, commissies en comités; hij heeft bijgedragen tot de uitbouw van de nieuwe eenheidsstructuur van het departement. Hij wijst verder nog op zijn universitaire studie “Toegepaste Economische Wetenschappen” en op zijn slagen voor de gecertificeerde opleiding met betrekking tot de vakrichting “Algemeen Beheer”.

Naast de kandidatuur van verzoeker worden er voor diezelfde betrekking nog vijf andere kandidaturen ingediend, waaronder deze van Ivan Van Den Bergh.

Tijdens zijn vergadering van 17 oktober 2012 onderzoekt en bespreekt de directieraad de kandidaturen voor de voormelde betrekking na de kandidaten te hebben gehoord.

In het proces-verbaal van de beraadslaging en van de geheime stemming van deze vergadering wordt gesteld:

“Een lid merkt op dat de belangstelling voor deze functie “managementondersteuning” zeer groot is, wellicht door het zeer algemene karakter ervan, tewerkstelling bij “de stafdiensten te Brussel” en de rechtstreekse advisering en steun aan de Secretaris-generaal.

Een ander lid merkt op dat de kandidaten CORSTJENS, VAN DAMME en VAN DER STOCKT een gelijkaardige back-ground hebben als technisch geschoolden en eveneens alle drie werkzaam zijn in de wereld van de Infrastructuur, de heer CORSTJENS als ondersectiechef in afdeling Infra van MRMP, de heer VAN DAMME als hoofd Synthese van 1RCI en de heer VAN DER STOCKT als informaticus, verantwoordelijke voor netwerkbeveiliging (...) bij MRC&I.

Deze kandidaten hebben ervaring met projecten in het technisch domein, met overheidsopdrachten en met het leiden van kleine of grotere groepen medewerkers. Zij hebben evenwel geen ervaring met het algemeen beleid op gebied van personeel of het opmaken van strategische en managementsplanningen.

De heer CORSTJENS is zich ervan bewust dat hij nog heel wat kennis en competenties ontbeert, maar dat hij die met inzet en werkkraft wel zou kunnen verwerven.

De heer VAN DAMME heeft een zekere ervaring met personeel binnen 1RCI, en hij is technisch raadgever in het Sectorcomité XIV, maar is verder niet uitermate onderlegd in personeelszaken of algemeen beleid, maar staat wel open voor nieuwe uitdagingen.

De heer VAN DER STOCKT heeft als ingenieur, nadien als informaticus, eveneens ervaring in de wereld van het technisch personeel, is vormingsdirecteur en stelt dat ook in de technische functies de burgers meer zouden moeten kunnen doorstromen (loopbaanplanning), mede gezien hun grote expertise. Hij suggereert een vergelijkend protocol op te stellen over de graden van militairen en burgers. Hij stelt te beschikken over een goed synthetisch en analytisch vermogen.

De kandidaat LAPORTE is econoom en heeft een lange background als expert in de aankoopdienst (SGA – prijscontrole), het economaat (AGC) en nadien als divisiechef “general support” (DGJM).

De kandidaat stelt dat hij naast technische expertise en ervaring als leidinggevende eveneens een aantal realisaties als beleidsadviseur op zijn actief heeft, evenals een zekere ervaring in alle vereiste resultaatgebieden. Hij was 15 jaar lid van het BOC en heeft onderhandelingservaring (in BOC en aankoopdienst).

De verwezenlijkingen van deze kandidaat worden door de leden van de directieraad naar waarde geschat, maar ze betreffen weliswaar, naast de normale uitoefening van zijn functies, punctuele domeinen, zoals verhuis archieven, outplacement BAK personeel, projectverantwoordelijke oprichting aankoopdienst en prijzencontrole bij de demilitarisering van de Rijkswacht, die meer thuishoren in de uitvoering van een beleid dan in de beleidsvorming en –totstandkoming.

De kandidaten KERKHOF en VAN DEN BERGH hebben allebei een ruime ervaring met HR-management door de functies die ze voordien uitoefenden, maar door de lange kabinetservaring van respectievelijk 28 jaar en 5 jaar hebben ze de kans gehad een ruime kijk te ontwikkelen op het algemeen beleid en beheer van een Departement;

de heer KERKHOF door achtereenvolgende tewerkstelling bij Vlaamse en Federale Kabinetten, en vooral, maar niet uitsluitend, in Ambtenarenzaken; de heer VAN DEN BERGH door detachering als kabinetsmedewerker en kabinetssecretaris bij de Minister van Landsverdediging.

De twee kandidaten zijn als kabinetssecretaris beslagen in het voorbereiden van dossiers van algemeen beleid, het coördineren van dit beleid en beschikken tevens over een uitgebreid netwerk binnen en buiten het Departement.

Het netwerk binnen het Departement van kandidaat VAN DEN BERGH is uiteraard veel belangrijker en actueler dan dat van kandidaat KERKHOF.

Een lid merkt op dat de ervaring van kandidaat KERKHOF zich hoofdzakelijk situeert op kabinetten buiten het Departement en dat hij enkel van juli 1999 tot juli 2004 tewerkgesteld was bij de administratie van Landsverdediging (AGC-DGHR) waar hij verantwoordelijk was voor het administratief en pecuniair beheer van het statutair personeel.

Kandidaat VAN DEN BERGH heeft daarentegen zijn functies volledig bij Landsverdediging (Medische dienst, DGJM, DGHR), en sinds 2008 als medewerker en kabinetssecretaris van de Minister van Landsverdediging uitgevoerd. Hij vertegenwoordigt de overheid in de hoge overlegorganen en volgt alle HR en WB dossiers evenals de dossiers medische component.

Hij volgt zowel de dossiers militair- als burgerstatuten.

Kandidaat KERKHOF ziet deze bevordering als een mooie afsluiter van zijn loopbaan, waarvoor hij zich ten volle zou inzetten, terwijl kandidaat VAN DEN BERGH het als een logische verderzetting van zijn huidige functie ziet, als directe voorbereider en adviseur van de Secretaris-generaal en de directieraad in alle aangelegenheden die het beleid betreffen, rekening houdend met de steeds wijzigende politieke, maatschappelijke en organisatie context.”

Na beraadslaging en geheime stemming over drie stemrondes, wordt beslist de kandidaten als volgt te rangschikken:

1. Ivan VAN DEN BERGH
2. Marc KERKHOF
3. Verzoeker
4. Luc VAN DER STOCKT
5. René VAN DAMME

De directieraad beslist, op basis van het onderzoek van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten en met eenparigheid van stemmen, Ivan VAN DEN BERGH voor te dragen om benoemd te worden in de functie van adviseur-generaal managementondersteuning. Deze beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Gezien één betrekking van de klasse A4 vacant is, dat de te begeven functie “Adviseur-generaal managementondersteuning (algemeen beheer)” betreft, dat deze functie het aansturen van een team betreft dat belast is met adviseren, ondersteunen en informeren van de Secretaris-generaal en de Directieraad op strategisch en operationeel gebied met het oog op het voorbereiden van het beleid en het bereiken van strategische doelstellingen; dat de heren CORSTJENS, KERKHOF, LAPORTE, VAN DAMME, VAN DEN BERGH en VANDER STOCKT hun kandidatuur op regelmatige wijze hebben ingediend, dat zij aan de voorwaarden voldoen om deze betrekking te begeven, dat, na vergelijking tussen de kandidaten, blijkt dat de kandidaten CORSTJENS, VAN DAMME en VANDER STOCKT enkel ervaring hebben in technische functies, dat zij ervaring hebben met leiding geven en met projecten in het technisch domein, maar niet in domeinen van algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven voor het burgerpersoneel; dat de kandidaat LAPORTE naast een brede economische en financiële kennis, ervaring heeft met leiding geven en met uitvoering van gevarieerde projecten, waaronder personeelsprojecten, maar minder ervaring heeft dan de kandidaten KERKHOF en VAN DEN BERGH met de beleidsvoorbereidende informatie en voorstellen die moeten leiden tot de uitvoering van de strategische doelstellingen waaraan hij zelf meegewerkt heeft; dat bij vergelijking tussen de kandidaten KERKHOF en VAN DEN BERGH blijkt dat beide kandidaten in staat zijn en ervaring hebben met beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend werk, maar dat kandidaat VAN DEN BERGH deze ervaring actueel heeft binnen het departement en het Kabinet van Landsverdediging en daardoor wellicht beter in staat is deze managementondersteunende taak uit te voeren binnen de complexe structuur van het Departement Landsverdediging, stelt de directieraad, na geheime stemming, met éénparigheid van stemmen de heer Ivan VAN DEN BERGH voor om benoemd te worden tot Adviseur-generaal in de klasse A4 in de betrekking van adviseur-generaal managementondersteuning.”.

Met een aangetekende brief van 26 februari 2013 wordt de door directieraad vastgestelde rangschikking en voordracht, alsook van de motieven

daartoe, aan de kandidaten meegedeeld. Zij worden er op gewezen dat zij binnen tien werkdagen na de betekening een bezwaar kunnen indienen bij de voorzitter van de directieraad en kunnen vragen om door de directieraad gehoord te worden. Zij worden er tevens op gewezen dat na schriftelijk verzoek inzage kan worden verkregen in de notulen van de vergadering van de directieraad.

Met een aangetekende brief van 7 maart 2013 dient verzoeker bezwaar in tegen de rangschikking van de directieraad, verzoekt hij om inzage te krijgen in de notulen van de vergadering van de directieraad en vraagt hij expliciet om opnieuw gehoord te worden.

Met een aangetekende brief van 22 maart 2013 wordt ingegaan op verzoekers vraag tot inzage. Op 4 april 2013 ontvangt verzoeker effectief een kopie.

Met een aangetekende brief van 24 april 2013 wordt verzoeker door de voorzitter van de directieraad uitgenodigd om zich op 7 mei 2013 aan te bieden om te worden gehoord.

Tijdens de vergadering van 7 mei 2013 wordt door de directieraad de door verzoeker ingediende klacht onderzocht en geanalyseerd nadat hij werd gehoord.

In het proces-verbaal van de beraadslaging en van de geheime stemming van deze vergadering wordt gesteld:

“(…)

De heer LAPORTE betoogt dat de motivering van de beslissing te veel de nadruk legt op het aspect personeelszaken, terwijl management ook andere domeinen bestrijkt. De Directieraad stelt echter vast dat voor de functie in onderwerp die de ondersteuning van de secretaris-generaal en de Directieraad betreft het aspect beheer en beleid inzake het burgerpersoneel van Defensie, uiteraard van doorslaggevende aard zijn, gezien precies de bevoegdheden van de Voorzitter en van de Directieraad zich situeren in het domein van het personeelsbeheer en -beleid van het burgerpersoneel van Defensie.

De heer LAPORTE haalt aan dat hij niet louter projecten heeft uitgevoerd, maar dat hij tevens denkwerk verrichtte om concepten uit te werken en het toegestane budget efficiënt te besteden.

De Directieraad stelt dat het “uitvoeren van gevarieerde projecten” uiteraard niet uitsluit dat tevens conceptueel werk werd verricht en dat projecten door de heer LAPORTE zowel werden voorbereid als uitgevoerd.

Het voorstel van beslissing kan in deze zin aangevuld worden.

Waar de heer LAPORTE twijfelt aan het feit dat strategische beleidsobjectieven voor het burgerpersoneel in Defensie mogelijk zijn, wordt gesteld dat integendeel een dergelijke grondige reflexie en planning voor de toekomst van dit personeel onontbeerlijk is.

Tenslotte haalt de heer LAPORTE een aantal eigenschappen aan die hij bezit en belangrijk zijn voor de functie, nl. “polyvalentie, flexibiliteit, inzet, tweetaligheid, onderhandelingskwaliteiten en ervaring in militair milieu”, eigenschappen waarover ook de twee andere kandidaten in grote mate beschikken en die aldus niet van aard zijn om een aanvulling van het voorstel van beslissing te vereisen”.

De directieraad gaat vervolgens over tot de geheime stemming over de volgende vraag: “Is ingevolge het onderzoek van de klacht, een wijziging van de oorspronkelijke rangschikking nodig?” De leden van de directieraad zijn het er unaniem over eens dat de rangschikking niet moet gewijzigd worden.

In het voorstel van beslissing wordt wel toegevoegd dat verzoeker eveneens ervaring heeft met het voorbereiden van projecten en niet alleen met de uitvoering ervan. Dit voorstel van beslissing luidt als volgt:

“Gezien één betrekking van de klasse A4 vacant is, dat de te begeven functie “Adviseur-generaal managementondersteuning (algemeen beheer)” betreft, dat deze functie het aansturen van een team betreft dat belast is met adviseren, ondersteunen en informeren van de Secretaris-generaal en de Directieraad op strategisch en operationeel gebied met het oog op het voorbereiden van het beleid en het bereiken van strategische doelstellingen; dat de heren CORSTJENS, KERKHOF, LAPORTE, VAN DAMME, VAN DEN BERGH en VANDER STOCKT hun kandidatuur op regelmatige wijze hebben ingediend, dat zij aan de voorwaarden voldoen om deze betrekking te begeven, dat, na vergelijking tussen de kandidaten, blijkt dat de kandidaten CORSTJENS, VAN DAMME en VANDER STOCKT enkel ervaring hebben in technische functies, dat zij ervaring hebben met leiding geven en met projecten in het technisch domein, maar niet in domeinen van algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven voor het burgerpersoneel; dat de kandidaat LAPORTE naast een brede economische en financiële kennis, ervaring heeft met leiding geven en met de voorbereiding en uitvoering van gevarieerde projecten, waaronder personeelsprojecten, maar minder ervaring heeft dan de kandidaten KERKHOF en VAN DEN BERGH met de beleidsvoorbereidende informatie en voorstellen die moeten leiden tot de uitvoering van de strategische doelstellingen waaraan hij zelf meegewerkt heeft; dat bij vergelijking tussen de kandidaten KERKHOF en VAN DEN BERGH blijkt dat beide kandidaten in staat zijn en ervaring hebben met beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend werk, maar dat kandidaat VAN DEN BERGH deze ervaring actueel heeft binnen het departement en het Kabinet van Landsverdediging en daardoor wellicht beter in staat is deze managementondersteunende taak uit te voeren binnen de complexe structuur van het Departement Landsverdediging, stelt de directieraad, na geheime stemming, met éénparigheid van stemmen de heer Ivan VAN DEN BERGH voor om benoemd te worden tot Adviseur-generaal in de klasse A4 in de betrekking van adviseur-generaal managementondersteuning.”.

Met een aangetekende brief van 11 juni 2013 deelt de voorzitter van de directieraad aan verzoeker mee dat de directieraad na onderzoek van zijn klacht van 7 maart 2013 heeft besloten om het voorstel van gemotiveerde

beslissing aan te passen, maar oordeelde dat zijn argumenten niet overtuigend genoeg waren om de voorgestelde rangschikking te wijzigen. In deze brief wordt dit voorstel van beslissing ook expliciet vermeld.

Bij koninklijk besluit nummer 9634 van 19 juli 2013 wordt Ivan VAN DEN BERGH met ingang van 1 januari 2012 bevorderd tot adviseur-generaal in de klasse A4. Dit koninklijk besluit van 19 juli 2013, bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 juli 2013, het thans bestreden besluit, wordt gemotiveerd als volgt:

“Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, het artikel 70, §1, vervangen bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, het artikel 72, §1, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 15 januari 2007, §2, vervangen bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, aangevuld bij het koninklijk besluit van 30 januari 2006 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 15 januari 2007 en §3, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 4 augustus 2004 en 15 januari 2007;

Gelet op het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het rijkspersoneel, het artikel 22, eerste lid, vervangen bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, het artikel 23, vervangen bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, het artikel 26, vervangen bij koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 15 januari 2007, het artikel 26bis, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 22 november 2006 en vervangen bij het koninklijk besluit van 15 januari 2007, het artikel 27bis, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en het artikel 41, §1, derde lid, vervangen bij het koninklijk besluit van 4 augustus 2004;

Gelet op het koninklijk besluit van 20 december 2007 houdende de classificatie van de functies van niveau A, de bijlage 1, vervangen bij het koninklijk besluit van 9 oktober 2012;

Overwegende het personeelsplan 2011 van het Ministerie van Landsverdediging goedgekeurd door de Minister van Ambtenarenzaken en de Staatssecretaris van Begroting op 21 oktober 2011;

Overwegende dat een betrekking van de klasse A4 (code ISA006) vacant is; dat deze functie het aansturen van een team betreft dat belast is met adviseren, ondersteunen en informeren van de Secretaris-generaal en de Directieraad op strategisch en operationeel gebied met het oog op het voorbereiden van het beleid en het bereiken van strategische doelstellingen; dat de heren Marc CORSTJENS, Marc KERKHOF, Erik LAPORTE, René VAN DAMME, Ivan VAN DEN BERGH en Luc VANDER STOCKT hun kandidatuur op regelmatige wijze hebben ingediend; dat zij aan de statutaire voorwaarden voldoen om benoemd te worden; dat, na vergelijking tussen de kandidaten, blijkt dat de heren Marc CORSTJENS, Marc KERKHOF, Erik LAPORTE, René VAN DAMME, Ivan VAN DEN BERGH en Luc VANDER STOCKT allen ervaring hebben met leiding geven; dat de heren Marc CORSTJENS, René VAN DAMME en Luc VANDER STOCKT ervaring hebben met projecten in het technische domein, dat mijnheer Eric LAPORTE ervaring heeft met de voorbereiding en de uitvoering van gevarieerde projecten waaronder personeelsprojecten en dat de heren Marc KERKHOF en Ivan VAN DEN BERGH ervaring hebben met de voorbereiding en de uitvoering van projecten hoofdzakelijk in het personeelsbeleid; dat de heren Marc CORSTJENS, Eric LAPORTE en René VAN DAMME ervaring hebben met

syndicaal overleg daar waar de heren Marc KERKHOFs en Ivan VAN DEN BERGH voor de overheid hebben deelgenomen aan overleg en onderhandelingen maar dat de ervaring van mijnheer Ivan VAN DEN BERGH in Sectorcomité XIV recenter is; dat mijnheer Ivan VAN DEN BERGH als enige voor de Overheid deelgenomen heeft aan overleg en aan onderhandelingen met de militaire vakorganisaties en daardoor meer kennis heeft van het militaire statuut; dat mijnheer Eric LAPORTE benadrukt een brede economische en financiële kennis te hebben maar dat economische kennis geen functievereiste is; dat de heren Marc KERKHOFs, Erik LAPORTE en Ivan VAN DEN BERGH ervaring hebben met financieel beheer; dat de heren Marc CORSTJENS, René VAN DAMME en Luc VAN DER STOCKT hoofdzakelijk ervaring hebben in technische functies, maar minder in domeinen van algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven daar waar mijnheer Eric LAPORTE wel ervaring heeft met algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven waaraan hij zelf meegewerkt heeft maar op een lager niveau dan de heren Marc KERKHOFs en Ivan VAN DEN BERGH die deze ervaring hebben op het hoogste beleidsniveau; dat bij vergelijking tussen de heren Marc KERKHOFs en Ivan VAN DEN BERGH wat betreft algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven blijkt dat beide kandidaten in staat zijn en ruime ervaring hebben met beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend werk, dat Defensie grondig werd gewijzigd sinds het plan 'Voltooiing van de Transformatie' van 2009 en de aanpassing van de structuur in 2010, dat mijnheer Marc KERKHOFs sinds 2004 niet meer geaffecteerd is binnen het Ministerie van Landsverdediging daar waar mijnheer Ivan VAN DEN BERGH zijn kennis en ervaring verder heeft opgebouwd en nog steeds actief is voor het departement van Landsverdediging en daardoor beter in staat is deze managementondersteunende taak uit te voeren binnen de complexe structuur van het Departement Landsverdediging; dat mijnheer Ivan VAN DEN BERGH zetelt in het Comité van Beheer van het Nationaal Geografisch Instituut en daardoor de meeste ervaring heeft met een parastatale instelling onder voogdij van de Minister van Landsverdediging; dat de Directieraad, na geheime stemming, met eenparigheid van stemmen, voorstelt om mijnheer Ivan VAN DEN BERGH te bevorderen tot Adviseur-generaal in de klasse A4.”.

IV. Onderzoek van de vordering

4.1. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van het bestreden besluit kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van dat besluit een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen.

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de onbevoegdheid van de steller van de bestreden handeling aan, alsook de schending van de artikelen 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 betreffende de evaluatie en de loopbaan van het Rijkspersoneel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het materieel motiveringsbeginsel, de artikelen 17 en 39 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken van 18 juli 1966, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast is volgens hem ook sprake van een kennelijke beoordelingsvergissing en machtsoverschrijding.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker op de aanhef van het bestreden besluit waaruit blijkt dat het genomen werd na het doorlopen van de in de artikelen 26 en volgende van het voormelde koninklijk besluit van 7 augustus 1939 voorziene procedure. Uit die artikelen blijkt dat de rangschikking van de kandidaten voor een bevordering die afhankelijk is van het vacant zijn van een betrekking gedaan moet worden door het directiecomité van de betrokken federale overheidsdienst, dus van het ministerie van Landsverdediging.

In casu werd het voorstel echter geformuleerd door de directieraad, die naar het oordeel van verzoeker niet gelijkgesteld kan worden met het directiecomité van het ministerie van Landsverdediging. Verzoeker verwijst in dit verband naar de artikelen 10 en 11 van het koninklijk besluit van 21 december 2001 tot bepaling van de algemene structuur van het ministerie van Landsverdediging en tot vastlegging van de bevoegdheden van bepaalde autoriteiten. Er blijkt aldus niet waaruit de directieraad zijn bevoegdheid haalt om de rangschikking op te stellen. De directieraad is dan ook onbevoegd, waardoor de wettigheid van het bestreden besluit is aangetast. De artikelen 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 zijn geschonden. Minstens blijkt nergens uit op grond van welke bepaling de directieraad bevoegd zou zijn om de voorstellen te doen, zodat de formele en materiële motiveringsplicht geschonden werden.

In een tweede onderdeel stelt verzoeker dat niet blijkt dat de directieraad op geldige wijze was samengesteld. Bovendien de vermelding in de notulen van de vergaderingen van de directieraad van de daar aanwezige en afwezige leden, blijkt namelijk nergens dat alle hoogste ambtenaren vanaf klasse A4 en dus de overige leden van de directieraad behoorlijk werden opgeroepen om te zetelen. Verzoeker heeft een sterk vermoeden dat dit niet het geval is geweest, aangezien minstens Luc WETS (adviseur-generaal klasse A4) nergens vermeld wordt.

Evenmin blijkt dat de directieraad samengesteld was conform de vereisten van de artikelen 17 en 39 van de bestuursstaalwet.

In een derde onderdeel stelt verzoeker dat niet blijkt dat de directieraad op geldige wijze kon beraadslagen. Uit de notulen van de vergaderingen van de directieraad blijkt dat slechts drie leden aanwezig waren, allemaal juristen die bovendien nog afkomstig zijn uit één en dezelfde Algemene Directie, zijnde de Algemene Directie Juridische Steun en Bemiddeling. Een dergelijke samenstelling uit uitsluitend juristen en uit één en dezelfde Algemene Directie steunt op geen enkele wettelijke bepaling. Door zijn samenstelling was de Directieraad dan ook niet in staat om op een zorgvuldige en oordeelkundige wijze de titels en verdiensten van de kandidaten voor een functie van adviseur-generaal managementondersteuning bij de stafdiensten van het ministerie te onderzoeken en aldus kennelijke beoordelingsvergissingen te vermijden. Dat de directieraad er niet in geslaagd is de titels en verdiensten van de kandidaten behoorlijk te vergelijken, blijkt overigens uit het tweede middel.

4.1.2. De verwerende partij merkt vooreerst op dat het middel onontvankelijk is in zoverre het gelinkt wordt aan een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoeker geeft namelijk op geen enkele wijze aan in welk opzicht het bestreden besluit een schending inhoudt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Wat het eerste onderdeel betreft, wijst de verwerende partij op de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, die de voordracht en benoeming van kandidaten in een hogere functie van klasse A binnen het ministerie van Landsverdediging regelen. In tegenstelling tot andere

federale administraties werd het ministerie van Landsverdediging niet omgevormd tot een federale overheidsdienst (FOD). Precies daarom moeten de voornoemde artikelen gelezen worden volgens de bewoordingen die zij hadden vóór hun aanpassing ingevolge de omvorming van de ministeries in FOD's. De verwerende partij wijst in dit verband in het bijzonder op artikel 57, 1° en 2° van het koninklijk besluit van 5 september 2002, dat artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 gewijzigd heeft, op artikel 59, 1° en 2° van dit koninklijk besluit van 5 september 2002, dat artikel 26, § 1, van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 gewijzigd heeft, artikel 60 van dit koninklijk besluit van 5 september 2002, dat artikel 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 gewijzigd heeft, op artikel 242 van dit koninklijk besluit van 5 september 2002, op artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 en op artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 november 2006. Hieruit volgt, naar het oordeel van de verwerende partij, dan ook dat, zolang het ministerie van Landsverdediging niet is omgevormd tot een FOD, de voordracht van kandidaten voor een bevordering binnen dit ministerie in de functieklassse A dient te gebeuren door de “directieraad”, geleid door een secretaris-generaal, en dus niet door een directiecomité. De directieraad was dus bevoegd om in casu over te gaan tot de rangschikking van de kandidaten en tot de voordracht van Ivan VAN DEN BERGH, zodat het bestreden besluit niet is aangetast door een onwettigheid. Overigens wordt in de tekst zelf van het bestreden besluit uitdrukkelijk verwezen naar de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 en de wijzigingsbesluiten zonder dat daaronder de koninklijke besluiten van 5 september 2002 en van 22 november 2006 worden vermeld. Het bestreden besluit verwijst aldus uitdrukkelijk naar de bevoegdheid van de directieraad en niet naar de bevoegdheid van het directiecomité.

Wat de door verzoeker bekritiseerde niet-melding betreft van de toepasselijke bepalingen waaraan de directieraad zijn bevoegdheid ontleent, betoogt de verwerende partij, daarbij verwijzende naar de rechtspraak van de Raad van State, dat de bestuurde zich slechts op een schending van de formele motiveringsplicht kan beroepen wanneer hij door het ontbreken van of het gebrek in de motivering in zijn belangen wordt geschaad. Welnu, in casu heeft het gebrek aan vermelding van de bepalingen waaraan de directieraad zijn bevoegdheid

ontleent verzoeker niet verhinderd om zijn argumentatie omstandig uit te werken. Hij had aldus kennis van de motieven van het bestreden besluit en kan zich niet dienstig beroepen op een schending van de formele motiveringsplicht. Evenmin is naar het oordeel van de verwerende partij sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht. Het bestreden besluit steunt immers op in rechte pertinente motieven, vermits de directieraad wel degelijk bevoegd is om zich als adviserende instantie uit te spreken over de bevordering in de functieklasse A.

Wat het tweede onderdeel betreft, beklemtoont de verwerende partij dat de werking en de organisatie van het ministerie van Landsverdediging nog steeds beheerst worden door de toepasselijke regels inzake ministeries en niet door de regels met betrekking tot de FOD's. Zij wijst op de artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel zoals nog steeds van toepassing op het ministerie van Landsverdediging, alsook op het huishoudelijk reglement dat met toepassing van artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 voor het ministerie van Landsverdediging werd opgesteld.

De directieraad was in casu samengesteld uit drie personen:

- Godelieve Poriau, die het voorzitterschap op zich neemt;
- Etienne Wampach, die is toegevoegd als dienstchef in toepassing van artikel 53, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 en wiens mandaat werd verlengd;
- Christian Gossiaux, die bij koninklijk besluit van 21 december 2001 bevorderd is in rang 15.

Luc Wets maakt geen deel uit van de directieraad, aangezien hij is bekleed met een graad (lees: klasse) A4. Krachtens artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 bestaat de directieraad daarentegen enkel uit ambtenaren die bekleed zijn met een graad 15, 16 of 17.

Uit de notulen van de vergaderingen van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013 blijkt dat de drie leden van de directieraad aanwezig waren. Thilly en Van Der Veken, die geen lid zijn van de directieraad, maar wel werden opgeroepen voor de vergadering met toepassing van artikel 5 van het huishoudelijk reglement, waren afwezig.

Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de verwerende partij dan ook dat:

- de directieraad op een geldige wijze heeft beraadslaagd, aangezien ten minste drie leden (en dus ook alle leden) aanwezig waren;
- alle leden op geldige wijze werden opgeroepen, daar zij allen aanwezig waren. In dit verband merkt de verwerende partij op dat het niet aan verzoeker toekomt de rechtsgeldigheid van de oproeping van leden ter discussie te stellen.

Zowel tijdens de vergadering van 17 oktober 2012 als deze van 7 mei 2013 was de directieraad derhalve rechtsgeldig samengesteld.

De verwerende partij wijst er vervolgens op dat de bestuurstaalwet vereist dat de directieraad zo moet zijn samengesteld dat hij in staat is ieder personeelslid in zijn eigen taal te ondervragen en te horen en kennis te nemen van alle stukken betreffende dat personeelslid die in diens taal zijn geredigeerd.

Welnu, verzoeker behoort tot de Nederlandse taalrol. Dat de directieraad was samengesteld uit twee leden van de Franse taalgroep en de voorzitter die tot het tweetalige kader behoort, stond er naar het oordeel van de verwerende partij niet aan in de weg dat verzoeker in het Nederlands ondervraagd werd over zijn kandidatuur, dat de notulen van de vergaderingen van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013 in het Nederlands werden opgesteld en dat de schriftelijke kennisgevingen aan verzoeker in het Nederlands gebeurden. Verzoeker beweert ook niet en toont evenmin aan dat de leden van de directieraad niet bij machte zouden zijn geweest om zijn kandidatuur in het Nederlands te behandelen. De verwerende partij meent dan ook dat voldaan werd aan de vereisten van de artikelen 39 en 17 van de bestuurstaalwet.

Wat het derde onderdeel betreft, betoogt de verwerende partij dat verzoeker geen enkele wetsbepaling aanvoert die oplegt dat de directieraad niet uitsluitend uit juristen of uit leden afkomstig van één bepaald departement zou mogen bestaan. Nergens zijn immers voorwaarden opgenomen inzake de opleiding van de leden van de directieraad of is bepaald dat de leden afkomstig dienen te zijn uit verschillende departementen. Zo de overheid zich conformeert aan de ter zake geldende bepalingen, kan haar geen onzorgvuldig handelen worden

verweten. Het is niet vereist dat de leden van de directieraad de kandidaten persoonlijk kennen of tot dezelfde dienst behoren opdat van een zorgvuldige vergelijking van titels en verdiensten sprake kan zijn.

Verzoeker laat naar het oordeel van de verwerende partij bovendien na aan te tonen in welke mate de samenstelling van de directieraad uit uitsluitend juristen en leden van de Algemene Directie Juridische Steun en Bemiddeling een (negatieve) impact zou hebben gehad op het voorstel van beslissing van de directieraad om Ivan Van Den Bergh te benoemen als adviseur-generaal of op het uiteindelijke benoemingsbesluit. Dit geldt des te meer nu Ivan Van Den Bergh geen jurist is. Van enige bevooroordeelning kan dan ook geen sprake zijn. In dit verband merkt de verwerende partij nog op dat verzoeker geen schending van het onpartijdigheidsbeginsel heeft aangevoerd.

En zelfs zo de samenstelling van de directieraad als een vormfout moet worden aangemerkt, dan nog zal deze slechts tot een vernietiging van het bestreden besluit kunnen leiden wanneer verzoeker aannemelijk maakt dat de onregelmatigheid van het advies een wezenlijke invloed heeft gehad op het gewraakte besluit. Nu verzoeker er zelfs niet in slaagt aannemelijk te maken dat de samenstelling van de directieraad enige impact heeft gehad op de benoeming van Ivan Van Den Bergh, kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld of een kennelijke beoordelingsvergissing heeft begaan.

Uit het sollicitatieformulier van verzoeker blijkt overigens dat hij tot dezelfde dienst behoort als de leden van de directieraad. Aldus kan verzoeker zich des te minder beroepen op een beweerde onregelmatige samenstelling van de directieraad, nu zijn kandidatuur beoordeeld werd door personen van dezelfde dienst.

Beoordeling

4.1.3.1. Voor zover de verwerende partij opwerpt dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden zijn, moet er op worden gewezen dat het beginsel van de gelijke toegang van de burgers tot het openbaar ambt (dat zijn grondslag vindt in het grondwettelijk

gelijkheidsbeginsel) vereist dat de benoemende overheid, wanneer zij over een discretionaire benoemingsbevoegdheid beschikt, haar benoemingsbeslissing steunt op een zorgvuldig uitgevoerde vergelijking van de aanspraken en verdiensten van de in aanmerking komende kandidaten op basis van objectieve en pertinente criteria die in verband staan met de te begeven betrekking. De overheid beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid, die echter de redelijkheid als grens heeft.

In het derde onderdeel van het eerste middel geeft verzoeker aan dat de directieraad omwille van zijn samenstelling uit uitsluitend juristen en personen die uitsluitend tot één dienst behoren, niet in staat was om op een zorgvuldige en oordeelkundige wijze de titels en verdiensten van de kandidaten te onderzoeken en dat hij er aldus niet in geslaagd is deze titels en verdiensten behoorlijk te vergelijken, wat moet blijken uit de uiteenzetting van het tweede middel waar verzoeker naar verwijst. Alzo geeft verzoeker wel degelijk aan in welk opzicht hij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden acht.

Het middel is derhalve ontvankelijk.

4.1.3.2. Wat het eerste onderdeel, van het eerste middel betreft moet met de verwerende partij worden gewezen op de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals van toepassing op het ministerie van Landsverdediging en overeenkomstig welke de bevordering binnen het niveau A die afhankelijk is van het vacant zijn van een betrekking wordt geregeld.

Artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals het laatst vervangen bij artikel 53 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel, luidt als volgt:

“De bevordering binnen het niveau A die afhankelijk is van het vacant zijn van een betrekking, wordt toegekend na met redenen omkleed advies van het directiecomité”.

In het verslag aan de Koning voorafgaand aan het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 wordt gesteld dat:

“Het nieuwe beleid inzake loopbaan en beloning van niveau A is van toepassing op het personeel van de federale overheidsdiensten, het burgerlijk personeel van het

ministerie van Landsverdediging, (...)”.

Met de verwerende partij dient tevens te worden gewezen op artikel 57, 2°, van het koninklijk besluit van 5 september 2002, houdende hervorming van de loopbaan van sommige ambtenaren in de Rijksbesturen, dat artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 voorafgaandelijk aan de voornoemde wijziging bij artikel 53 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, als volgt heeft gewijzigd:

“de woorden «de directieraad» worden vervangen door de woorden «het directiecomité»”.

In het verslag aan de Koning voorafgaand aan het koninklijk besluit van 5 september 2002 wordt gesteld dat:

“Krachtens artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 houdende diverse bepalingen betreffende de inwerkingstelling van de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten, komt het aan iedere minister onder wiens gezag een federale overheidsdienst wordt opgericht toe een datum vast te stellen waarop het personeel van de door de federale overheidsdiensten overgenomen diensten ambtshalve overgeheveld wordt aan een bij deze federale overheidsdienst opgerichte voorlopige cel. Vanaf deze datum maakt het personeel geen deel meer uit van een ministerie. Bijgevolg past het, om de continuïteit in het beheer van het rijkspersoneel te waarborgen, te voorzien dat de reglementaire bepalingen die het personeel der ministeries beheersen voortaan ook gelden voor het personeel van de federale overheidsdiensten. Dit is de draagwijdte van de artikelen (3 tot 12, 16 tot 18, 21, 24, 25, 28 tot 30, 32, 38 tot 42, 44 tot 46, 48 tot 51, 53 tot 60, 63, 64, 66, 76, 79, 80, 81 tot 83, 111, 113 tot 133, 136, 144 tot 146, 148 tot 150, 152 tot 156, 158 tot 161, 163, 164, 166 tot 168, 170, 180 tot 184, 187, 188, 190, 191, 207 tot 211 en 213). Het begrip «ministerie» dient aldus vervangen te worden door dat van «federale overheidsdienst» en/of dat van «programmatorische federale overheidsdienst». Het past eveneens de voorzitter van het directiecomité als de verantwoordelijke voor de werking van een federale overheidsdienst te bestempelen en de organen af te schaffen zoals de directieraad, die in de nieuwe structuren van de federale overheidsdiensten geen enkele bevoegdheid behouden”.

Artikel 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij artikel 54 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en gewijzigd bij artikel 57 van het koninklijk besluit van 15 januari 2007, luidt als volgt:

“Voor elke bevordering die afhankelijk is van het vacant zijn van een

betrekking, wordt er een voorstel uitgebracht. Het voorstel wordt gedaan door het directiecomité voor het niveau A; in dit geval, omvat het maximum vijf kandidaten per vacante betrekking.

In de andere gevallen wordt het voorstel gedaan door de voorzitter van het directiecomité of door zijn afgevaardigde”.

Ook dient te worden gewezen op artikel 59 van het koninklijk besluit van 5 september 2002, dat artikel 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 voorafgaandelijk aan de voornoemde wijziging bij artikel 54 van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, als volgt heeft gewijzigd:

“1° in § 1, tweede lid, worden de woorden «de directieraad» vervangen door de woorden «het directiecomité»;

2° in § 1, wordt het derde lid vervangen als volgt :

« In de andere gevallen wordt het voorstel gedaan door de voorzitter van het directiecomité of zijn gemachtigde »”.

Artikel 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939 luidt thans als volgt:

“§1. In niveau A wordt, wanneer een betrekking voorzien is door bevordering tengevolge van een oproep voor kandidaatstelling binnen een federale overheidsdienst, het voorstel van rangschikking dat is opgemaakt voor elke vacante bevorderingsbetrekking, schriftelijk betekend aan alle kandidaten die hun kandidatuur geldig hebben ingediend.

Deze betekening behelst ten minste de volgende elementen:

1° de rangschikking van de kandidaten;

2° het aangeven aan de ambtenaar die zich benadeeld acht van de mogelijkheid binnen tien werkdagen na de betekening een klacht bij het directiecomité in te dienen en van de mogelijkheid te vragen door dit comité te worden gehoord;

3° het deel van de notulen van de zitting van het directiecomité betreffende het voorstel van rangschikking.

Deze aanvraag wordt schriftelijk gericht aan de voorzitter van het directiecomité.

De raadpleging gebeurt met naleving van het vertrouwelijk karakter van de feiten die op andere ambtenaren zouden betrekking hebben.

§ 2. De ambtenaar dient zijn klacht in bij een ter post aangetekend schrijven. Indien hij vraagt gehoord te worden, verschijnt hij persoonlijk, hij mag zich noch laten bijstaan, noch doen vertegenwoordigen.

Indien, alhoewel regelmatig opgeroepen, de ambtenaar zonder geldige verontschuldiging niet verschijnt, wordt de procedure uit zijn hoofde als afgesloten beschouwd.

Het directiecomité spreekt zich uit op grond van de schriftelijke klacht zelfs indien de ambtenaar zich op een geldige verontschuldiging kan beroepen, zodra de klacht een tweede maal op de agenda van een zitting is geplaatst.

§ 3. Indien, ingevolge het onderzoek van de klacht, het directiecomité de oorspronkelijke rangschikking niet verandert, wordt deze beslissing enkel aan de

kandidaat die de klacht heeft ingediend, bekendgemaakt.

Indien het integendeel een nieuwe rangschikking opmaakt, wordt deze volgens de in §1 bedoelde procedure, betekend aan alle kandidaten die geldig hun kandidatuur hadden ingediend.

Indien een ambtenaar zich opnieuw benadeeld acht, kan hij een schriftelijke klacht volgens de in §2 bedoelde procedure indienen. Hij mag niet vragen gehoord te worden.

Aan het einde van een nieuwe beraadslaging maakt het directiecomité, de definitieve rangschikking bekend aan alle kandidaten die hun kandidatuur geldig ingediend hebben en geeft het die door aan de minister”.

Hier dient te worden gewezen op artikel 60 van het koninklijk besluit van 5 september 2002, dat de volgende wijzigingen heeft aangebracht in artikel 26bis zoals dat luidde vóór de wijziging met het koninklijk besluit van 5 september 2002:

“1° in § 1, tweede lid, 3°, worden de woorden «de directieraad» vervangen door de woorden «het directiecomité»;

2° het § 1, derde lid, wordt vervangen als volgt :

«Deze aanvraag wordt schriftelijk gericht aan de voorzitter van het directiecomité»”.

Daarnaast dient gewezen op artikel 242 van het koninklijk besluit van 5 september 2002, dat luidt als volgt:

“Onverminderd andersluidende bepalingen, treedt dit besluit in werking de dag van zijn bekendmaking in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van :

1° de bepalingen die de notie ministeries door deze van federale overheidsdiensten of door deze van federale overheidsdiensten en programmatorische federale overheidsdiensten vervangen, die de notie van secretaris-generaal door deze van voorzitter van het directiecomité vervangen, die de notie van directieraad door deze van directiecomité vervangen en die de bepalingen betreffende het college van diensthoofden opheffen, die, voor elke federale overheidsdienst, in werking treden op de datum vastgesteld door de minister onder wiens gezag de dienst werd opgericht, krachtens artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 houdende diverse bepalingen betreffende de inwerkingstelling van de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten;

(...)”

en op artikel 19 van het koninklijk besluit van 19 juli 2001 houdende diverse bepalingen betreffende de inwerkingstelling van de federale overheidsdiensten en de programmatorische federale overheidsdiensten, dat luidt als volgt:

“Hoofdstuk I treedt voor elke federale overheidsdienst in werking op de datum vastgesteld door de minister onder wiens gezag de dienst werd opgericht.

Hoofdstuk II treedt voor elke programmatorische federale overheidsdienst in werking op de datum vastgesteld door de minister onder wiens gezag de dienst werd opgericht”.

Uit het voorgaande kan op het eerste gezicht worden afgeleid dat de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals hiervoor aangehaald, van toepassing zijn op het ministerie van Landsverdediging, daarbij rekening houdende met de omstandigheid dat het ministerie van Landsverdediging niet is omgevormd geworden tot een federale overheidsdienst. Precies daarom is terzake nog steeds “de directieraad”, en dus niet “het directiecomité”, bevoegd. Binnen dit ministerie blijft de directieraad zijn bevoegdheden behouden.

Uit deze lezing van de artikelen 23, 26 en 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals van toepassing op het ministerie van Landsverdediging, volgt op het eerste gezicht aldus dat het de directieraad is die bij dit ministerie het bevoegde orgaan is om een rangschikking op te stellen voor bevorderingen van het burgerpersoneel binnen het niveau A. Met de verwerende partij dient vastgesteld dat dit ook kan worden gelezen in de motivering van het thans bestreden koninklijk besluit van 19 juli 2013. Daarin wordt namelijk expliciet melding gemaakt van artikel 23 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij koninklijk besluit van 4 augustus 2004, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, zoals vervangen bij koninklijk besluit van 4 augustus 2004 en gewijzigd bij koninklijk besluit van 15 januari 2007, en van artikel 26bis van het koninklijk besluit van 7 augustus 1939, gewijzigd bij koninklijk besluit van 22 november 2006 en vervangen bij koninklijk besluit van 15 januari 2007. Hierbij wordt niet gewezen op het koninklijk besluit van 5 september 2002. Uit deze expliciete vermeldingen, enerzijds, en de niet-vermelding van het koninklijk besluit van 5 september 2002, anderzijds, kan dan ook de bevoegdheid van de directieraad worden afgeleid. Er werd aldus wel degelijk in het bestreden besluit zelf formeel gemotiveerd dat de directieraad in casu bevoegd was om de rangschikking op te stellen.

Verzoeker kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd in zijn argument dat niet blijkt waaruit de directieraad zijn bevoegdheid heeft gehaald om

de rangschikking op te stellen en dat de directieraad in casu derhalve onbevoegd zou zijn. Evenmin maakt hij op het eerste gezicht aannemelijk dat de formele en materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

4.1.3.3. In het tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker de vraag of in casu de directieraad wel op geldige wijze was samengesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de directieraad tijdens zijn vergaderingen van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013 was samengesteld uit de volgende drie leden:

- Godelieve Poriau (voorzitter)
- Christian Gossiaux
- Etienne Wampach.

Daarnaast blijkt dat bij beide vergaderingen telkens twee personen afwezig waren, met name Ph. Thilly en L. Van Der Veken.

De samenstelling van de directieraad wordt bepaald in de “oude” artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, die nog steeds van toepassing zijn op het ministerie van Landsverdediging en die luiden als volgt:

Artikel 53:

“In ieder ministerie is er een directieraad. Bij ontstentenis van bijzondere bepalingen door Ons vastgesteld op de voordracht van de minister, bestaat de directieraad verplicht uit de ambtenaren die bekleed zijn met een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15.

De minister kan (te) dezen één of meer dienstchefs toevoegen, wier mandaat twee jaar duurt en hernieuwbaar is.

De directieraad of, in voorkomend geval, het college van dienstchefs stelt zijn huishoudelijk reglement op. Dit bepaalt ten minste de frequentie van de vergaderingen, het vereiste quorum en de meerderheid die vereist is om te beslissen.

Dit reglement wordt bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Het wordt bovendien aan alle ambtenaren medegedeeld door toedoen van de bevoegde overheid.”.

Artikel 54:

“Behalve de bevoegdheid die dit statuut hem met name toekent, heeft de directieraad, onder de door Ons te stellen voorwaarden, het hoge toezicht over de afwikkeling van de loopbaan van de rijksambtenaren.

Hij wordt voorgezeten door de secretaris-generaal. Is er geen secretaris-generaal dan wijst de Minister het lid van de raad aan dat met het voorzitterschap is belast. De voorzitter wijst het lid aan dat hem in geval van afwezigheid of van verhinder vervangt.

Elke individuele beslissing, door de directieraad genomen ten opzichte van een ambtenaar, geschiedt bij geheime stemming.”.

Op basis van artikel 53, derde lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 werd het huishoudelijk reglement van de directieraad van het ministerie van Landsverdediging opgesteld. Daarin wordt, onder meer, bepaald dat de directieraad wordt voorgezeten door de secretaris-generaal en dat de voorzitter het lid van de directieraad aanwijst dat hem in geval van afwezigheid of van verhindering vervangt (artikel 1, tweede lid); dat op initiatief van de voorzitter of van de meerderheid van de leden van de directieraad andere personen, in casu dus Ph. Thilly en L. Van Der Veken, die echter afwezig waren tijdens beide vergaderingen van de directieraad, kunnen verzocht worden deel te nemen aan de voorstelling van bepaalde dossiers en zij mits gunstig advies van de meerderheid van de aanwezige leden kunnen deelnemen aan de beraadslagingen maar niet aan de stemmingen in de directieraad (artikel 5); dat de directieraad slechts geldig kan beraadslagen indien ten minste drie leden aanwezig zijn en dat indien dit quorum niet wordt bereikt de directieraad, na de tweede oproeping, ongeacht het aantal aanwezige leden kan beraadslagen over dezelfde agenda (artikel 7).

De vraag rijst of in casu de directieraad op geldige wijze was samengesteld in de mate dat hij bestond uit de voornoemde drie leden.

Vooreerst moet dus worden vastgesteld dat de directieraad was samengesteld uit drie leden die allen aanwezig waren. Aldus is op het eerste gezicht voldaan aan het in artikel 7 van het huishoudelijk reglement vereiste minimum aantal leden dat aanwezig moet zijn opdat de directieraad geldig kan beraadslagen.

Wat Godelieve Poriau betreft, moet er op gewezen worden dat zij bij koninklijk besluit nummer 4370quinquies van 11 maart 2003, en dit op 1 maart 2003, door verhoging in graad tot adviseur-generaal bevorderd werd. Zij is aldus nog vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel bevorderd in de graad van adviseur-generaal, zodat zij dus titularis was van de graad van

adviseur-generaal, ingedeeld in de rang 15. Vermits zij dus ambtenaar is, bekleed met een graad ingedeeld in de rang 15, dient zij op het eerste gezicht in overeenstemming met artikel 53, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 deel uit te maken van de directieraad. Dit betekent dus dat zij in casu wel degelijk als lid van de directieraad is kunnen optreden. Blijkens de notulen is zij daarenboven ook opgetreden als voorzitter. De vraag rijst dan ook of dit rechtgeldig is gebeurd. Uit het administratief dossier blijkt dat haar aanwijzing tot voorzitter van de directieraad naar aanleiding van een nota van 7 maart 2012 door de minister werd bevestigd op 21 mei 2012. Zij werd op het eerste gezicht aldus in overeenstemming met artikel 54, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 met het voorzitterschap belast.

Wat Christian Gossiaux betreft die blijkens de notulen is opgetreden als lid, moet er op gewezen worden dat hij bij koninklijk besluit nummer 3844 van 21 december 2001, en dit op 1 oktober 2001, door verhoging in graad tot adviseur-generaal bevorderd werd. Vermits aldus ook hij vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 bevorderd is in de graad van adviseur-generaal, ingedeeld in rang 15, is hij op het eerste gezicht in casu in overeenstemming met artikel 53, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 als lid van de directieraad opgetreden.

Wat Etienne Wampach betreft die blijkens de notulen is opgetreden als lid, moet er op gewezen worden dat hij bij koninklijk besluit nummer 6536 van 25 april 2007, en dit op 1 november 2006, door verhoging naar de hogere klasse tot adviseur-generaal - klasse A4 - bevorderd werd. Zijn bevordering heeft dus plaatsgevonden ná de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004, waardoor hij is bevorderd geworden in een hogere klasse en dus niet meer bevorderd is geworden in graad, ingedeeld in een rang. Dit betekent op het eerste gezicht dan ook dat hij met toepassing van artikel 53, eerste lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 geen deel kon uitmaken van de directieraad. Dat hij op die basis geen lid van de directieraad kan uitmaken, betekent echter nog niet dat hij helemaal niet als lid van de directieraad is kunnen optreden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zijn mandaat tot lid van de directieraad naar aanleiding van de voornoemde nota d.d. 7 maart 2012 door de minister werd hernieuwd op 21 mei 2012, en dit met een mandaat van twee jaar.

Aldus is Etienne Wampach op het eerste gezicht wél als lid van de directieraad kunnen optreden, en dit in overeenstemming met artikel 53, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937.

Dat in casu niet alle hoogste ambtenaren vanaf de klasse A4 als lid konden/dienden te zetelen in de directieraad, vloeit op het eerste gezicht rechtstreeks voort uit artikel 53 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937. In toepassing van dat artikel kunnen namelijk enkel en alleen als lid van de directieraad deel uitmaken:

- de ambtenaren die bekleed zijn met een graad ingedeeld in de rangen 17, 16 of 15. Zoals ook uit voorgaande bespreking blijkt, kan het enkel en alleen gaan om ambtenaren die vóór de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 zijn bevorderd geworden in een graad ingedeeld in één van de voormelde rangen;
- de dienstchefs die door de Minister bij wijze van een hernieuwbaar mandaat van twee jaar toegevoegd worden.

Omwille van voornoemde redenen diende op het eerste gezicht, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, Luc Wets niet te zetelen als lid van de directieraad en bijgevolg evenmin in die hoedanigheid te worden opgeroepen. Luc Wets werd immers ná de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 bevorderd door verhoging naar de hogere klasse tot adviseur-generaal - Klasse A4. Uit het administratief dossier blijkt voorts nergens -en verzoeker toont al helemaal niet aan- dat Luc Wets door de minister bij wijze van mandaat als lid zou zijn toegevoegd geworden.

Uit het voorgaande volgt dan ook dat de directieraad in casu op het eerste gezicht in overeenstemming met de artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 en in overeenstemming met het huishoudelijk reglement van de directieraad van het ministerie van Landsverdediging, en dus rechtsgeldig, was samengesteld.

In het tweede onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker het nog in vraag of de directieraad in casu wel conform de artikelen 17 en 39 van de bestuurstaalwet was samengesteld.

In zijn inleidend verzoekschrift laat verzoeker het na om ook maar enigszins uiteen te zetten waarom volgens hem de directieraad mogelijks niet

in overeenstemming met de artikelen 17 en 39 van de bestuurstaalwet zou zijn samengesteld. Hij beperkt er zich daarentegen toe te stellen dat het aan de Raad van State toekomt om dit aspect ambtshalve te onderzoeken, gelet op het openbare orde-karakter ervan.

Hoewel op basis van de stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, niet blijkt dat verzoeker beschikte over, en dus ook kennis had van, de volledige “notulen van de vergadering van de directieraad” van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013, blijkt uit het eerste argument van dit tweede onderdeel van het eerste middel dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van de samenstelling van de directieraad. Er valt dan ook niet in te zien dat verzoeker zijn tweede argument van dit tweede onderdeel van het eerste middel - zijnde het argument in verband met een mogelijke schending van de bestuurstaalwet - niet heeft kunnen uiteenzetten en ontwikkelen, zonder louter te verwijzen naar het karakter van openbare orde ervan. Doordat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, dient de vraag gesteld of aldus de rechten van verdediging van de verwerende partij werden gerespecteerd.

Hoe het ook weze, uit de nota met opmerkingen blijkt dat de verwerende partij toch een verweer heeft kunnen voeren met betrekking tot dit tweede argument van het tweede onderdeel van het eerste middel en dient het middel in die mate dan ook verder onderzocht.

De voorwaarden die voortvloeien uit artikel 39, § 1, en artikel 17, § 1, B, 1°, van de bestuurstaalwet, toegepast op een bestuurscollege van een dienst waarvan de werkkring het gehele land bestrijkt, houden in dat dit college, dat normaliter ambtenaren van beide taalgroepen moet bevatten, zo moet zijn samengesteld dat het in staat is elke ambtenaar in zijn eigen taal te ondervragen, te horen en kennis te nemen van elk document betreffende die ambtenaar dat krachtens de voormelde artikelen in de taal van die ambtenaar is gesteld en dat bij gebrek aan een regel die de verhouding bepaalt waarin beide taalgroepen door de leden van het college op een vergadering ervan moeten zijn vertegenwoordigd, de voormelde voorwaarden, die de samenstelling van het college uit taaloogpunt regelen, als vervuld moeten worden beschouwd zodra ten minste één lid van dezelfde taalgroep als de betrokken ambtenaar aanwezig is tijdens de vergadering en er bovendien door het college een beroep kan worden gedaan op een tweetalig adjunct of op een van de tweetalige leden van het college,

om aan de overige leden van het college uitleg te geven, ofwel over de reikwijdte van een ondervraging die de ambtenaar heeft ondergaan of van een betoog van deze laatste, ofwel over de inhoud van documenten die hem betreffen.

In casu blijkt uit de bekendmakingen bij uittreksel in het Belgisch Staatsblad, respectievelijk 15 april 2003, 25 januari 2002 en 9 mei 2007, van de respectievelijke bevorderingsbesluiten tot adviseur-generaal van Godelieve Poriau, Christian Gossiaux en Etienne Wampach dat zij van de Nederlandse taalrol, van de Franse taalrol en van de Franse taalrol zijn. In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij er ook op dat twee leden van de directieraad tot de Franse taalgroep behoren en de voorzitter (Godelieve Poriau) tot het tweetalige kader behoort. Hieruit blijkt dan ook dat tijdens de vergaderingen van de directieraad van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013 één van de leden behoorde tot de Nederlandse taalrol, zijnde de taalrol waartoe verzoeker behoort, én dat een beroep kon worden gedaan op een tweetalig lid/tweetalig adjunct. Er moet op het eerste gezicht dan ook worden besloten dat de directieraad in casu wel degelijk voldeed aan de voormelde voorwaarden, zodat de artikelen 39, § 1, en 17, § 1, B, 1°, van de bestuursstaalwet niet geschonden zijn.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

4.1.3.4. Wat het derde onderdeel van het eerste middel betreft, wordt noch door de artikelen 53 en 54 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937, noch door het huishoudelijk reglement van de directieraad van het ministerie van Landsverdediging bepaald dat de directieraad dient samengesteld te zijn uit leden die een verschillende opleiding hebben genoten, enerzijds, en die afkomstig zijn uit verschillende diensten binnen het ministerie van Landsverdediging, anderzijds. Verzoeker voert trouwens geen enkele andere bepaling aan waaruit zou blijken dat een samenstelling uit leden met eenzelfde opleiding en afkomstig uit eenzelfde dienst binnen het ministerie van Landsverdediging verboden zou zijn en dat op basis van een dergelijke samenstelling de directieraad niet rechtsgeldig zou kunnen beraadslagen.

Voor zover verzoeker van oordeel is dat omwille van een dergelijke samenstelling de directieraad niet in staat zou zijn om op een zorgvuldige wijze de titels en verdiensten van de kandidaten voor een functie

managementondersteuning te onderzoeken en te vergelijken, dient op basis van de stukken van het administratief dossier op het eerste gezicht te worden vastgesteld dat wel degelijk een zorgvuldige vergelijking van deze titels en verdiensten heeft plaatsgevonden. Terzake dient voorts te worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel, waaruit zal blijken dat op het eerste gezicht wel degelijk sprake kan zijn van een zorgvuldige en behoorlijke vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten.

Het derde onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 10, 11 en 33 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het beginsel *patere legem quam ipse fecisti*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast is volgens hem sprake van een kennelijke beoordelingsvergissing en machtsoverschrijding.

Wat de verplichting tot vergelijking van de titels en verdiensten betreft, heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten moeten worden onderzocht en vergeleken op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria, zo stelt verzoeker. Met betrekking tot de vergelijking aan de hand van de criteria opgenomen in de oproep aan de kandidaten, heeft de Raad dan weer geoordeeld dat de overheid, indien zij vooraf bepaalt aan welke criteria de kandidaten moeten voldoen, nog bezwaarlijk de criteria vrij kan kiezen volgens welke zij de kandidaten vergelijkt en dat het niet aan de Raad behoort om na te gaan wie voor een bepaald aspect beter scoort dan de andere. Bij de vergelijking van de kandidaten moet volgens de rechtspraak van de Raad voorts nog rekening worden gehouden met het aantal kandidaten dat heeft deelgenomen aan de benoemingsprocedure. Welnu, in casu diende er naar het oordeel van verzoeker een doorgedreven vergelijking van de titels en verdiensten

van drie kandidaten te zijn gebeurd, aangezien er van de zes kandidaten reeds drie kennelijk niet in aanmerking kwamen voor de betrokken functie.

Verzoeker wijst er tevens op dat uit de notulen van de directieraad van 17 oktober 2012 en van 11 juni 2013, alsook uit het bestreden besluit moet blijken waarom aan zijn opmerkingen werd voorbijgegaan.

Welnu, de in het voorstel van 11 juni 2013 opgenomen motieven zijn op één woord na identiek aan deze van het eerste voorstel.

Uit het voorstel van beslissing blijkt dat de voorkeur aan de benoemde kandidaat werd gegeven op grond van de volgende criteria:

- ervaring met de beleidvoorbereidende informatie en voorstellen die moeten leiden tot de uitvoering van strategische doelstellingen waaraan hij zelf meegewerkt heeft;
- in staat zijn om de managementondersteunende taak uit te voeren binnen de complexe structuur van het Departement Landsverdediging.

In de oproep tot kandidaten werden de volgende resultaatgebieden vooropgesteld waaraan de kandidaten dienden te beantwoorden:

- beleidsadviseur
- leidinggevende
- coördinator
- projectleider
- intern raadgever/adviseur
- vertegenwoordiger

Met andere woorden, niet alle resultaatgebieden werden getoetst, zo doet verzoeker gelden. De nadruk wordt namelijk gelegd op de resultaatgebieden “beleidsadviseur” en “leidinggevende” en met het resultaatgebied “projectleider” wordt impliciet ook wel rekening gehouden. Daarentegen blijkt niet dat de directieraad een vergelijking heeft doorgevoerd voor wat de resultaatgebieden “coördinator”, “interne raadgever/adviseur” en “vertegenwoordiger” betreft. Nochtans dient de overheid de titels en verdiensten van de kandidaten te vergelijken aan de hand van de selectiecriteria die zij zelf heeft vastgesteld.

Uit de lezing van het bestreden besluit blijkt volgens verzoeker bovendien niet waarom de verwerende partij voorbijgegaan is aan de opmerkingen

die hij heeft doen gelden. Minstens zijn de motieven daartoe niet pertinent. Verzoeker verwijst naar zijn argumenten, uiteengezet bij het eerste sollicitatiegesprek van 17 oktober 2012 en bij het tweede sollicitatiegesprek van 7 mei 2013. Ondanks deze argumenten is het voorstel van beslissing van de directieraad, op één woord na, identiek aan het eerste voorstel van rangschikking. De toevoeging van dit ene woord is volgens verzoeker evenwel geenszins van aard te antwoorden op zijn bezwaren. Er kan zelfs niet uit afgeleid worden dat zijn bezwaren daadwerkelijk onderzocht werden.

Wat de selectiemethode of eliminatiemethode van de directieraad betreft, merkt verzoeker nog op wat volgt.

Het criterium “beleidsvoorbereidende ondersteuning en het formuleren van strategische objectieven” is geen voorafgaandelijke voorwaarde om weerhouden te worden. Er wordt wel verwacht dat je deze competenties aan de dag kunt leggen eens je de functie toegewezen krijgt. Dit criterium valt trouwens niet onder de resultaatgebieden, maar betreft het doel van de functie.

De volgorde van gehanteerde willekeurig zelf gekozen eliminatiegronden is niet verantwoord. De gehanteerde volgorde van de beslissing ziet er als volgt uit:

- 1) Eliminatie van de technische graden ten voordele van de administratieve graden.
- 2) Het al dan niet bezitten van ervaring op het vlak van beleidsvoorbereidend werk (wat al geen voorafgaandelijke vereiste is). Hierdoor werd de kandidatuur van verzoeker niet weerhouden.
- 3) Het al dan niet werkzaam zijn binnen het departement en het kabinet op het ogenblik van de openstelling van de vacature. Hierdoor werd de heer Van Den Bergh weerhouden.

Bij het veranderen van de voornoemde volgorde in 3), 1) en 2), wordt volgens verzoeker een gans andere rangschikking bekomen en blijven bij de laatste stemronde de heer Van Den Bergh en verzoeker over. Wat verzoeker wil aantonen, is dat de methode van de directieraad alle willekeur toelaat en deze methode zo kan worden verfijnd dat de persoon die men wil weerhouden kan geselecteerd worden onafhankelijk van alle andere resultaatgebieden. De door de

directieraad gehanteerde methode vindt overigens geen enkele rechtsgrond in enig selectiereglement, noch werd zij op voorhand vastgelegd en bekendgemaakt.

Uit het voorgaande volgt volgens verzoeker dus dat:

- er geen afdoende vergelijking tussen de kandidaten heeft plaatsgevonden;
- de criteria van onderscheid niet kunnen teruggekoppeld worden naar de resultaatgebieden van de functie;
- de criteria van onderscheid niet pertinent zijn;
- de vergelijking is gesteund op stellingen die hun grondslag niet vinden in het administratief dossier;
- de werkmethode van de directieraad door willekeur is aangetast, minstens onzorgvuldig en onredelijk overkomt.

4.2.2. Uit verzoekers uiteenzetting van het tweede middel meent de verwerende partij de volgende drie grieven te kunnen afleiden op basis waarvan hij besluit dat de rangschikking van de kandidaten en de voordracht van Ivan Van Den Bergh als adviseur-generaal gesteund is op een kennelijk onzorgvuldige en onredelijke beslissing van de directieraad:

- Er werd geen toetsing doorgevoerd van zijn kwaliteiten aan de in de vacature omschreven, niet-pertinente, resultaatgebieden, terwijl een benoemings- of bevorderingsbesluit nochtans moet worden gemotiveerd op basis van de selectiecriteria voor de te begeven functie.
- Er werd geen rekening gehouden met zijn argumenten die hij tijdens de selectieprocedure heeft laten gelden.
- De door de directieraad gehanteerde selectiemethode getuigt van willekeur.

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat benoemingen en bevorderingen slechts in rechte verantwoord zijn wanneer uit het administratief dossier blijkt:

- dat de vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten daadwerkelijk is gebeurd;

- welke de objectieve, redelijke en pertinente criteria zijn die hierbij gehanteerd werden;
- welke de concrete redenen zijn waarom aan de benoemde de voorkeur werd gegeven.

Volgens de verwerende partij moeten weliswaar de volgende drie nuances worden gemaakt:

- De overheid beschikt in het kader van een benoeming naar keuze over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad van State gaat enkel na of in de beslissing zelf of in de stukken waarnaar die beslissing verwijst voldoende aanwijzingen kunnen worden gevonden die het mogelijk maken uit te maken waarom de keuze uiteindelijk op de benoemde is gevallen. De Raad van State kan enkel nagaan of de door verzoeker verstrekte gegevens niet tot gevolg hebben dat de beslissing om een andere kandidaat te benoemen elke redelijkheid te buiten gaat.
- Voor benoemingen en bevorderingen volstaat een positieve motivering. Het benoemingsbesluit dient enkel te vermelden waarom een bepaalde kandidaat werd benoemd, niet waarom een andere kandidaat niet werd benoemd.
- De bevoegde overheid is niet verplicht om te antwoorden op alle argumenten die een kandidaat naar voren heeft gebracht.

De verwerende partij stelt dat zij zich in haar besluit om Ivan Van Den Bergh te benoemen niet louter heeft beperkt tot het overnemen van het advies van de directieraad, maar een eigen motivering heeft gegeven aan de voorkeur voor de benoemde kandidaat. De verwerende partij heeft zich aldus uitdrukkelijk aangesloten bij het advies van de directieraad en daarenboven daaraan nog een eigen motivering toegevoegd. Van een schending van de formele motiveringsplicht kan dan ook geen sprake zijn.

Voor zover volgens verzoeker in het advies van de directieraad geen rekening zou zijn gehouden met de resultaatgebieden “coördinator”, “interne raadgever/adviseur” en “vertegenwoordiger”, wijst de verwerende partij er op dat de benoemende overheid zelf kan bepalen welke beoordelingscriteria zij wenst te hanteren en welk gewicht aan de verschillende criteria kan worden gegeven en dat de benoemende overheid vrij is om ook andere dan de in de functiebeschrijving

opgenomen criteria in haar vergelijking te betrekken voor zover het gehanteerde criterium relevant is ten aanzien van de functie en alle kandidaten op dat criterium zijn vergeleken. De Raad van State is niet bevoegd om zich in de plaats van de overheid te stellen door te bepalen dat één bepaald criterium als doorslaggevend moet worden beschouwd, doch dient zich te beperken tot de vraag of het bestuur bij de vergelijking van de kandidaturen inderdaad objectieve criteria, die verband houden met de functie, heeft gehanteerd en of het bestuur niet elke redelijkheid te buiten is gegaan door aan een bepaalde kandidaat de voorkeur te geven.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, is de overheid aldus niet verplicht om alle functiecriteria in haar vergelijking van de titels en verdiensten van de kandidaten te betrekken. Welnu, in casu werden van de vastgestelde functiecriteria, niet alle, doch wel het merendeel ervan door de directieraad in de vergelijking van de kandidaten betrokken. Bovendien moet worden vastgesteld dat de directieraad minstens impliciet rekening heeft gehouden met de resultaatgebieden “coördinator”, “interne raadgever/adviseur” en “vertegenwoordiger”. Zowel in het bestreden besluit als in het voorstel van beslissing van de directieraad wordt namelijk vermeld dat de taak van de adviseur-generaal er in bestaat om een team te leiden dat belast is met het adviseren, ondersteunen en informeren van de secretaris-generaal en de directieraad op strategisch en operationeel gebied, met het oog op het voorbereiden van het beleid en het bereiken van strategische doelstellingen. De te benoemen kandidaat zal zich dan ook hoofdzakelijk moeten bezighouden met de voorbereiding van het beleid, en dit op het hoogste niveau van het departement. Welnu, onder het resultaatgebied “coördinator” wordt, onder meer, als voorbeeldtaak vermeld: “vertalen van het beleid (top down) via interne vergaderingen, dienstnota’s en onderrichtingen” en “instaan voor de rapportering aan het management”. Dergelijke taken houden evident verband met beleidsvoorbereidende en beleidsondersteunende aspecten op het hoogste niveau. Volgens de functiebeschrijving dient de adviseur-generaal als “intern raadgever/adviseur” dan weer de secretaris-generaal en de directieraad te ondersteunen met concrete adviezen, zodat zij een gefundeerde beslissing kunnen nemen. Ook deze taak heeft betrekking op het uittekenen van een beleid en niet op de uitvoering ervan. Aldus blijkt naar het oordeel van de verwerende partij dat de

directieraad en ook zichzelf in het bestreden besluit wel degelijk de resultaatgebieden op een afdoende wijze in hun beoordeling hebben betrokken.

Bovendien blijkt uit de motivering van het advies van de directieraad en van het benoemingsbesluit dat net het gebrek aan (of het gebrek aan meer) ervaring met beleidsvoorbereidende en beleidsondersteunende taken in hoofde van verzoeker ten opzichte van Van Den Bergh de doorslag heeft gegeven in de voordracht en de uiteindelijke benoeming van Van Den Bergh. In het bestreden besluit wordt namelijk overwogen dat verzoeker, in tegenstelling tot bepaalde andere kandidaten, ervaring heeft met algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven waaraan hij heeft meegewerkt, maar dat deze ervaring zich situeert “op een lager niveau dan de heren Marc KERKHOF en Ivan VAN DEN BERGH die deze ervaring hebben op het hoogste beleidsniveau”. De ervaring van verzoeker op het vlak van beleidsbepaling en -ondersteuning blijkt aldus wel degelijk naar waarde te zijn geschat in vergelijking met de andere kandidaten. Het hebben van ervaring en geschiktheid om op het hoogste niveau leiding te kunnen geven is een voor een functie relevant criterium.

Het bezwaar van verzoeker dat het initiële voorstel van de directieraad te veel de nadruk legt op het aspect “personeelszaken” terwijl management ook andere domeinen bestrijkt, werd blijkens de notulen door de directieraad tijdens de tweede vergadering weerlegd. Zo haalde de directieraad aan dat voor een functie die de ondersteuning van de secretaris-generaal en de directieraad betreft, een aspect beheer en beleid inzake het burgerpersoneel net wel van doorslaggevend belang is, aangezien de bevoegdheden van de voorzitter en van de directieraad zich situeren in het domein van het personeelsbeheer en -beleid van dit burgerpersoneel. De verwerende partij wijst in dit verband op de omschrijving van het resultaatgebied “beleidsadviseur” waarbij inderdaad wordt vermeld dat de te benoemen kandidaat zal belast worden met “het uittekenen van het strategisch plan van de organisatie, in hoofdzaak met betrekking tot alle facetten van het burgerpersoneel”.

De verwerende partij meent dan ook dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat het benoemingsbesluit niet wordt gedragen door afdoende motieven.

Voor zover de directieraad en de verwerende partij volgens verzoeker geen rekening hebben gehouden met zijn argumenten ter ondersteuning

van zijn kandidatuur, merkt de verwerende partij in eerste instantie op dat verzoeker zich beperkt tot het aanhalen van al zijn argumenten die hij op de vergaderingen van de directieraad van 17 oktober 2012 en van 7 mei 2013 heeft aangevoerd, zonder deze argumenten te toetsen aan de motivering van het advies van de directieraad. Hierdoor beperkt hij zich louter tot de stelling dat zijn argumenten niet beantwoord werden.

Daarnaast herhaalt de verwerende partij dat de bevoegde overheid niet verplicht is om alle bezwaren van een kandidaat te beantwoorden. Het volstaat daarentegen dat de kandidaat uit de motivering van het advies en/of uit het benoemingsbesluit kan afleiden waarom hij niet benoemd is. Zoals gezegd, kan in het advies van de directieraad en in de motivering van het bestreden besluit duidelijk gelezen worden dat het gebrek aan ervaring van verzoeker met betrekking tot beleidsvoorbereidende en -ondersteunende taken op het hoogste niveau in vergelijking met Ivan Van Den Bergh de doorslag heeft gegeven voor de benoeming van de laatstgenoemde.

Zowel het advies van de directieraad als het bestreden besluit hebben de brede financiële en economische kennis van verzoeker gewaardeerd. Daarbij werd er meteen vermeld dat deze kennis niet opweegt tegen zijn mindere ervaring in het uitwerken van beleidsvoorbereidende informatie en voorstellen. Het bestreden besluit wijst er trouwens nog op dat de economische kennis en/of een universitair diploma in de economie niet werd opgenomen als functievereiste en dus geen vereiste uitmaakt om de te begeven functie uit te oefenen. Vermits het gevolgd hebben van een gecertificeerde opleiding evenmin een functievereiste is, diende de directieraad daarmee geen rekening te houden in zijn beoordeling.

Het argument van verzoeker met betrekking tot zijn polyvalentie die moet blijken uit een opsomming van zijn realisaties, werd op 17 oktober 2012 door de directieraad in hoofdzaak beantwoord door deze verwezenlijkingen meer te beschouwen als behorende tot de uitvoering van een beleid in de plaats van tot de beleidsvorming en -totstandkoming. Naar aanleiding van het argument in het bezwaar van verzoeker dat hij ook denkwerk heeft verricht voor de uitwerking van deze concepten werd de motivering van het voorstel van benoeming aangepast. Dit kon volgens de directieraad echter niet leiden tot een aanpassing van de rangschikking, aangezien dat argument van verzoeker niets verandert aan de

vaststelling dat hij de nodige ervaring op het hoogste beleidsniveau mist. Met betrekking tot de eigenschappen die volgens verzoeker belangrijk voor de functie zijn, wordt op 7 mei 2013 door de directieraad opgemerkt dat dit eigenschappen zijn waarover ook de twee andere kandidaten in grote mate beschikken en dus niet van aard zijn om een aanvulling van het voorstel te vereisen.

Met betrekking tot het argument van verzoeker in verband met het hebben gevolgd van een managementopleiding wijst de verwerende partij er op dat ook Ivan Van Den Bergh in zijn sollicitatiebrief heeft aangegeven een opleiding personeelsmanagement te hebben gevolgd.

Het argument van verzoeker dat hij over een betere talenkennis beschikt dan Ivan Van Den Bergh wordt door de verwerende partij weerlegd doordat Ivan Van Den Bergh -in tegenstelling tot verzoeker- een taalpremie ontvangt. Bovendien werd talenkennis niet opgenomen als functie criterium.

Het hebben van een lange dienst- en graadanciënniteit werd evenmin opgenomen als functievereiste. Verzoeker heeft naar het oordeel van de verwerende partij dit criterium trouwens zelf ontkracht doordat hij tijdens de tweede vergadering van de directieraad zelf heeft toegegeven dat “anciënniteit op zich geen argument meer kan zijn”.

Voor zover de door de directieraad gebruikte selectiemethode volgens verzoeker willekeurig is, antwoordt de verwerende partij dat het in het advies van de directieraad opgenomen motief inzake de “beleidsvoorbereidende ondersteuning en het formuleren van strategische objectieven” wel degelijk neerkomt op de invulling van een functie criterium en niet louter een competentie is die een kandidaat aan de dag moet leggen zodra hij in de functie benoemd is. Functieomschrijvingen als “coördinator”, “interne raadgever/adviseur”, “beleidsadviseur” en “leidinggevende” komen in wezen allemaal neer op het leveren van een bijdrage aan het uittekenen van het beleid op het hoogste niveau. Of deze bijdrage nu gebeurt onder de vorm van het coördineren van overleg (“beleidsadviseur”), via rapportering aan het management (“coördinator”) of het verlenen van adviezen aan het management (“intern raadgever/adviseur”) is irrelevant. Het onderscheid dat verzoeker maakt tussen “functie criterium” en “doel van de functie” is naar het oordeel van de verwerende partij dan ook artificieel: zij

hebben in wezen betrekking op hetzelfde, namelijk het ondersteunen van het beleid op het hoogste niveau.

Dat de volgorde van de willekeurig gekozen eliminatiegronden niet verantwoord is, zoals verzoeker aanhaalt, kan naar het oordeel van de verwerende partij al evenmin worden bijgevalen. Bij de vergelijking van de titels en verdiensten van de verschillende kandidaten heeft de directieraad zich immers uitsluitend laten leiden door relevante criteria, in het bijzonder de ervaring en de geschiktheid van de kandidaten voor een leidinggevende functie op het hoogste niveau. Dit is een pertinent criterium dat op zich reeds de keuze voor een bepaalde kandidaat verantwoordt. Vanuit die optiek heeft de directieraad in eerste instantie vastgesteld dat een aantal kandidaten enkel ervaring hebben in technische functies en dat zij geen ervaring hebben in domeinen van algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven voor het burgerpersoneel. Vervolgens werd vastgesteld dat de overgebleven kandidaten (onder wie verzoeker en Ivan Van Den Bergh) allen ervaring hebben met algemeen beleid en beheer of strategische beleidsobjectieven, maar dat verzoeker deze ervaring enkel heeft op een lager niveau en dus niet, zoals de andere kandidaten, op het hoogste beleidsniveau. Tot slot werd dan Ivan Van Den Bergh gekozen, omdat hij zijn beleidservaring kon laten gelden binnen het departement, wat een objectieve maatstaf is. Deze volgorde werd ook aangehouden in het benoemingsbesluit. Van enige willekeur in de volgorde van de functiecriteria, die op een objectieve basis werden vastgesteld, is naar het oordeel van de verwerende partij geen sprake.

De bewering van verzoeker dat deze methode van de directieraad alle willekeur openlaat en zo kan worden aangewend dat elke kandidaat kan worden benoemd, wordt door geen enkel concreet gegeven gestaafd, zo betoogt de verwerende partij. Verzoeker lijkt volgens haar te willen aantonen dat hij de enige geschikte kandidaat voor de functie van adviseur-generaal is en dat hij als dusdanig recht had om in de te begeven functie te worden voorgedragen en benoemd. Bij gebrek aan bewijs van een concrete rechtsplicht in hoofde van de directieraad en de Minister van Landsverdediging kan een dergelijk verzoek niet worden ingewilligd.

Beoordeling

4.2.3. Het gelijkheidsbeginsel inzake benoemingen in openbare ambten, krachtens welk ieder burger gelijke toegang heeft tot de openbare ambten, houdt in dat de aanspraken en verdiensten van de kandidaten moeten worden onderzocht en vergeleken, en dit op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria. Het vergelijken van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten betekent dat ze tegen elkaar worden afgezet om de gelijkenissen en de verschillen te doen uitkomen, inzonderheid in het licht van het te verlenen ambt. De overheid beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid, die echter de redelijkheid als grens heeft. Op grond van deze discretionaire bevoegdheid kan zij de beoordelingscriteria en het gewicht dat aan de verschillende criteria gehecht moet worden, bepalen. De Raad van State mag zich desbetreffend niet in de plaats van de overheid stellen, door bijvoorbeeld te overwegen dat één criterium als doorslaggevend moet worden beschouwd. De Raad van State is slechts bevoegd om na te gaan of de benoemende overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Uit de notulen en het proces-verbaal van de beraadslaging en van de geheime stemming van de vergaderingen van de directieraad van 17 oktober 2012 en 7 mei 2013 en de daaruit volgende voorstellen van beslissing, alsook uit het thans bestreden besluit, blijkt op het eerste gezicht dat de kandidaturen voor de functie “adviseur-generaal managementondersteuning (algemeen beheer)” onderzocht en vergeleken werden, dit in het licht van de te begeven functie en aan de hand van criteria die gesteund zijn op de resultaatgebieden uit de functiebeschrijving. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, zijn op het eerste gezicht bij dit vergelijkend onderzoek wel degelijk, zij het dan niet steeds voor elk resultaatgebied expliciet, alle resultaatgebieden betrokken geworden. Het is niet vereist dat bij een dergelijk vergelijkend onderzoek elk in de functiebeschrijving vermeld resultaatgebied (criterium) afzonderlijk en expliciet wordt besproken. Niets verzet er zich tegen dat een aantal criteria uit de functiebeschrijving mogelijks samen onder één gemeenschappelijke

noemer worden besproken, waardoor bepaalde resultaatgebieden niet expliciet, doch enkel impliciet aan bod komen. Dit geldt des te meer wanneer een welbepaald aspect als rode draad voor de functie doorheen de verschillende in de functiebeschrijving opgenomen resultaatgebieden loopt. In casu is het inderdaad zo dat het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven als de rode draad doorheen de verschillende resultaatgebieden kan worden beschouwd. Het is dan ook logisch dat veel belang wordt gehecht aan dit aspect bij het vergelijkend onderzoek van de kandidaten. Door dit aspect te toetsen, zijn meteen ook bepaalde resultaatgebieden, die misschien niet expliciet in de vergelijking zijn opgenomen, toch getoetst geworden. Zo moet met de verwerende partij op het eerste gezicht worden vastgesteld dat ook de resultaatgebieden “coördinator” en “intern raadgever/adviseur”, waarvan verzoeker beweert dat deze niet getoetst zijn geworden, in de vergelijking betrokken zijn geworden. De verwerende partij geeft in haar nota met opmerkingen namelijk heel terecht aan dat één van de taken als “coördinator” er in bestaat om “het beleid te vertalen (top-down) via interne vergaderingen, dienstnota’s en onderrichtingen”, hetgeen noodzakelijkerwijze verband houdt met het beleidsvoorbereidend en het beleidsondersteunend aspect. Één van de taken als “intern raadgever/adviseur” bestaat er dan weer in om “de secretaris-generaal en de directieraad te ondersteunen met concrete adviezen”, wat evenzeer betrekking heeft op het beleidsaspect. Aldus blijkt op het eerste gezicht niet dat niet alle resultaatgebieden in het vergelijkend onderzoek betrokken zijn geworden.

De verschillende - vooraf vastgelegde - resultaatgebieden in de functiebeschrijving zijn opgenomen volgens prioriteit. De resultaatgebieden “beleidsadviseur” en “leidinggevende” zijn de in de functiebeschrijving twee eerst opgenomen resultaatgebieden. Hieruit lijkt op het eerste gezicht dan ook te moeten worden afgeleid dat net deze twee resultaatgebieden bij voorrang in het vergelijkend onderzoek moeten worden opgenomen, hetgeen in casu ook effectief blijkt te zijn gebeurd. Immers, uit de voorstellen van beslissing van de directieraad en uit het bestreden besluit blijkt dat alle kandidaten ervaring hebben met leiding geven, maar dat niet alle kandidaten (in dezelfde mate of op eenzelfde niveau)

ervaring hebben met het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven.

Uit het voorgaande blijkt ook dat het net dat beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven is op basis waarvan de verschillende kandidaten zich uiteindelijk onderscheiden. Zoals ook de verwerende partij aangeeft is het precies dit aspect dat de doorslag heeft gegeven en waardoor de voorkeur uiteindelijk uitging naar de voorgedragen en uiteindelijk benoemde kandidaat, Ivan Van Den Bergh boven verzoeker.

Er moet op het eerste gezicht dan ook worden besloten dat de vergelijking van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten wel degelijk zorgvuldig is gebeurd, en dit op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria, zijnde de vooraf vastgelegde en in de functiebeschrijving opgenomen resultaatgebieden.

Voor zover verzoeker stelt dat uit het bestreden besluit niet blijkt waarom aan zijn opmerkingen voorbijgegaan werd, moet worden opgemerkt dat inzake benoemingsbesluiten een positieve motivering volstaat. Uit het besluit zelf - of minstens uit de stukken waarnaar het besluit verwijst en waarvan de inhoud door de belanghebbenden, waaronder de teleurgestelde kandidaten, gekend moet kunnen zijn - moet kunnen blijken waarom de uiteindelijk benoemde de voorkeur gekregen heeft. De benoemende overheid moet aldus vermelden waarom een bepaalde kandidaat wordt benoemd, maar niet waarom de andere kandidaten niet in aanmerking worden genomen.

Een dergelijke positieve motivering moet wel afdoende zijn, hetgeen betekent dat op grond van de aangehaalde redenen uitgemaakt moet kunnen worden waarom precies aan de benoemde de voorkeur gegeven is. De benoemende overheid moet in het benoemingsbesluit zelf vermelden op grond van welke criteria zij er uiteindelijk toe gekomen is aan de benoemde de voorkeur te geven of moet er minstens concrete gegevens in opnemen die de teleurgestelde kandidaten in staat stellen die objectieve, redelijke en pertinente criteria en hun concrete beoordeling in alle duidelijkheid te achterhalen. Een dergelijke positieve motivering wordt dan voor de teleurgestelde kandidaten de toetssteen die hen in staat moet stellen hun eigen aanspraken op de benoeming tegen die van de

benoemde af te wegen en op grond daarvan de deugdelijkheid van de motivering aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

In casu blijkt uit het bestreden besluit zelf waarom de verwerende partij ervoor heeft gekozen om Ivan Van Den Bergh te bevorderen. Het besluit bevat namelijk de gemotiveerde vergelijking zoals die ook is aangegeven in het voorstel van beslissing van de directieraad. Daarenboven wordt die gemotiveerde vergelijking nog verder uitgewerkt en aangevuld. In het bestreden besluit zelf wordt aldus uitgebreid aangegeven waarom de voorkeur wordt gegeven aan Ivan Van Den Bergh boven verzoeker en de andere kandidaten, en er kan duidelijk uit worden afgeleid op grond van welke criteria dit is gebeurd. Het bestreden besluit is aldus op afdoende wijze gemotiveerd.

Dat nergens uit zou blijken dat verzoekers bezwaren daadwerkelijk onderzocht werden, kan op het eerste gezicht niet worden bijgevalen. Uit het proces-verbaal van de beraadslaging en van de geheime stemming van de vergadering van 7 mei 2013 blijkt namelijk dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte argumenten en dat op basis van dit onderzoek uiteindelijk werd beslist dat een element diende te worden toegevoegd in het voorstel van beslissing dat tijdens de eerste vergadering van de directieraad van 17 oktober 2012 was uitgebracht. Dit element, dat het enige was dat naar het oordeel van de directieraad diende toegevoegd te worden, was niet van aard om de eerste voorgestelde rangschikking te wijzigen. Wat dit onderzoek naar de door verzoeker aangehaalde argumenten betreft, dient erop gewezen dat de verwerende partij niet verplicht is een antwoord te geven op alle argumenten die verzoeker in de loop van het besluitvormingsproces heeft geformuleerd. Het volstaat dat verzoeker uit de weergegeven motieven kan afleiden waarom zijn argumenten in hun geheel niet werden aanvaard, hetgeen in casu dus op het eerste gezicht wel degelijk het geval is. Er moet op het eerste gezicht dan ook worden besloten dat wel degelijk een onderzoek heeft plaatsgevonden van de door verzoeker aangebrachte argumenten en dat het door de directieraad gedane voorstel van beslissing en dus ook het bestreden besluit gesteund is op deugdelijke motieven.

De kritiek van verzoeker op de selectiemethode van de directieraad kan op het eerste gezicht niet worden gevolgd, in de mate verzoeker

het criterium “beleidsvoorbereidende ondersteuning en het formuleren van strategische objectieven” niet ziet als een voorafgaandelijke voorwaarde om weerhouden te worden. Zoals reeds hoger aangeven loopt in casu het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven als de rode draad doorheen de verschillende resultaatgebieden en diende dit aspect aldus wel degelijk te worden betrokken bij het vergelijkend onderzoek van de aanspraken en verdiensten van de kandidaten.

In de mate er volgens verzoeker sprake is van willekeurig zelf gekozen eliminatiegronden en een bij de toetsing van deze gronden niet-verantwoorde volgorde, bleek ook reeds hoger dat de vergelijking heeft plaatsgevonden op basis van objectieve, redelijke en pertinente criteria, zijnde de resultaatgebieden zoals volgens prioriteit opgenomen in de functiebeschrijving. Daar de resultaatgebieden “beleidsadviseur” en “leidinggevende” de twee eerst opgenomen resultaatgebieden in de functiebeschrijving zijn, zijn deze - zoals reeds gesteld - bij voorrang in het vergelijkend onderzoek betrokken, zoals blijkt uit de voorstellen van beslissing van de directieraad en uit het bestreden besluit. Daarin kan namelijk worden gelezen dat alle kandidaten ervaring hebben met leiding geven, maar dat niet alle kandidaten (in dezelfde mate of op eenzelfde niveau) ervaring hebben met het beleidsvoorbereidend en beleidsondersteunend aspect en het formuleren van strategische beleidsobjectieven. Er kan op het eerste gezicht dan ook geen sprake zijn van enige willekeur in hoofde van de verwerende partij. Het bestreden besluit werd immers genomen op basis van een vergelijkend onderzoek dat volledig in overeenstemming is met en gesteund is op de vooraf vastgelegde criteria, zijnde de in de functiebeschrijving opgenomen resultaatgebieden.

Het tweede middel is niet ernstig.

4.3. Daar niet voldaan is aan één van de door artikel 17, §2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde cumulatieve grondvoorwaarden om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, dient voorliggende vordering tot schorsing te worden verworpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twaalf maart tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

André Beirlaen